

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718200211
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1718200211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: C. E., E.. XX.XX.XXXX, I. S. X, I., zast. advokátkou Mgr. Máriou Čechovou, so sídlom Lipová 18/C, Viničné, proti žalovanému: A. Š., E.. XX.XX.XXXX, I. E. XXX/XX, S. M., zast. advokátom Mgr. Jánom Ondášom, so sídlom Jelšova 11, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 30. októbra 2019, č.k. 42C/33/2018-140, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 174,58 eur zastavil, vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou, doručanou súdu dňa 26.01.2018, od žalovaného domáhal náhrady škody. Poukázal na to, že žalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok č.k. 1T 92/2015 zo dňa 28.12.2015, právoplatným dňa 28.01.2016, uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., v dôsledku ktorého mu vznikla ujma na zdraví, a preto si voči žalovanému uplatňuje náhradu straty na zárobku vo výške 862,22 eur, bolestné vo výške 1.500 eur, nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 2.000 eur a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.362,22 eur od 07.12.2016 do zaplatenia. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Nárok na náhradu škody na zárobku považoval za premlčaný z dôvodu, že žalobcovi boli v období od 24.01.2015 do 22.03.2015 vyplatené nemocenské dávky vo výške 407,10 eur a dvojročná subjektívna premlčacia doba mu začala plynúť odo dňa, kedy mu bola vyplatená posledná dávka nemocenského, z čoho vyvodil, že si mal nárok na súde uplatniť najneskôr do 22.03.2017. Nesúhlasil ani výškou uplatneného nároku. V súvislosti so žalobcom požadovanou náhradou za bolesť vo výške 1.500 eur uviedol, že žalobca nepredložil písomný lekársky posudok, a preto nie je možné zhodnotiť, či je ním uplatňovaná suma za bolesť relevantná. S poukazom na ust. § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z. a na to, že žalobcova PN bola ukončená dňa 22.03.2015, mal za to, že zdravotný stav žalobcu po skončení PN bol ustálený. Dňa 23.02.2015 mu potom začala plynúť dvojročná premlčacia doba na obstaranie písomného lekárskeho posudku, na základe ktorého si mohol uplatniť konkrétnu sumu ako náhradu za bolesť. Tento nárok považoval tiež za premlčaný. Nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch považoval za bezpredmetný, pretože žalobca nijako nešpecifikoval a ani nepreukázal v čom mala spočívať jeho údajná nemajetková ujma, pričom aj tento nárok považoval za premlčaný. K žalobcom požadovanému úroku z omeškania zo žalovanej sumy poukázal na to, že žiaden zo žalobcom uplatnených nárokov nebol súdom priznaný a on nebol k plneniu týchto nárokov zaviazaný právoplatným a vykonateľným

rozhodnutím súdu, preto sa neuhradením doteraz nepriznaných nárokov žalobcu nemohol dostať do omeškania. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného zotrval na žalobnom návrhu a so žalovaným vznesenou námietkou premlčania nesúhlasil. S poukazom na ust. § 106 ods. 1 Obč. zák. uviedol, že o tom, kto za škodu zodpovedá, sa dozvedel až momentom nadobudnutia právoplatnosti trestného rozkazu č.k. 1T 92/2015 dňa 28.01.2016. Žalobu podal dňa 26.01.2018, teda dva dni pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Zároveň upravil žalobu a žiadal náhradu straty na zárobku vo výške 279,64 eur. Ani nárok na náhradu za bolesť nepovažoval za premlčaný a požiadal o poskytnutie dodatočnej primeranej lehoty na predloženie písomného lekárskeho posudku. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo 65/2013 a zároveň ani tento nárok nepovažoval za premlčaný, keďže žaloba bola podaná dňa 26.01.2018, teda dva dni pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Ohľadne nároku na úrok z omeškania poukázal na ust. § 563 Obč. zák. S tým, že za výzvu je potrebné považovať aj návrh na začatie konania. Svoje vyjadrenie žalobca doplnil podaním doručeným súdu dňa 28.05.2018, ktorým zároveň doložil do spisu písomný lekársky posudok. Žalobu zobral v časti istiny 174,58 eur späť a požadoval od žalovaného zaplataenie 4.187,64 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 07.12.2016 do zaplataenia. Súd prvej inštancie ďalej uviedol argumentáciu oboch sporových strán v konaní, keď obe strany zotrvali na svojich tvrdeniach.

3. Vykonaným dokazovaním z obsahu trestného spisu 1T 92/2015 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný v presne nezistenom čase zo dňa 23.01.2015 do 24.01.2015 v Z. na L. Q. Z. Z. K. M. Z. fyzicky napadol žalobcu tak, tak, že ho dvakrát kopol do rebier, v dôsledku čoho žalobca spadol na zem a keď sa postavil, tak ho opäť kopol do pravej ruky a trupu vpravo, čím mu spôsobil zlomeninu tela pravej laktovej kosti s malým posunom a zlomeniu X. rebra vpravo bez posunu, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a následné operačné riešenie v celkovej anestézii a ktorému znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia priznáva celkovú dobu liečenia cca 35 maximálne 42 dní. Za tento skutok bol žalovaný uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví a odsúdený k trestu povinnej práce vo výmere 200 hodín. Ďalej z obsahu trestného spisu zistil, že žalobca si pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 30.11.2015 uplatnil nárok na náhradu škody, ktorú vyčíslil na sumu 3.500 eur, keď ním uplatnená škoda pozostávala z náhrady škody za ušlý zisk, z bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a zo zadosťučinenia, pričom Okresný súd Pezinok o náhrade škody nerozhodol a odkázal žalobcu na občianske súdne konanie. Z faktúr, predložených žalobcom, zistil, že žalobca vystavil vo februári, apríli, máji, júni, auguste, septembri a októbri 2015 spoločnosti CONCORD CARD s.r.o. faktúry, ktorými jej fakturoval na úhradu v nich špecifikované sumy. Z potvrdenia o výške vyplatených dávok ustálil, že žalobcovi bola počas jeho PN v období od 24.01.2015 do 22.03.2015 vyplatená suma nemocenského v celkovej výške 407,10 eur. Z lekárskeho posudku o bolestnom a SSÚ vypracovaného dňa 25.05.2018 A.. J. S. zistil, že žalobcovi bolo v časti bolestného priznaných 100 bodov v zmysle zák. č. 437/2004 Z.z..

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 106 ods. 1 a 2, § 420 ods. 1, § 441, § 442, § 444, § 445, § 447 Obč. zák., ust. § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1 a 2, § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z.. Keďže žalobca vzal žalobu v časti istiny 174,58 eur späť, konanie v tejto časti v súlade s ust. § 145 ods. 2 a ust. § 146 ods. 1 C.s.p. zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol po vyhodnotení, že žalovaným vznesená námietka premlčania je dôvodná a žalobcom uplatnený nárok na náhradu za stratu na zárobku a na bolestné je premlčaný, a že nárok na nemajetkovú ujmu žalobca nepreukázal.

5. Ustálil, že trestným činom žalovaného bola žalobcovi spôsobená škoda na zdraví. Vzhľadom na námietky premlčania vznesené žalovaným sa v prvom rade zaoberal tým, či boli žalované nároky žalobcom uplatnené včas. V súvislosti s právom na náhradu škody vysvetlil, že ust. § 106 Obč. zák. stanovuje dvojitú kombinovanú premlčaciu dobu a to subjektívnu a objektívnu, pričom začiatok každej z nich je stanovený samostatne a to tak, že objektívna premlčacia doba plynie od škodovej udalosti a subjektívna odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Zdôraznil, že v prípade náhrady škody na zdraví objektívna premlčacia doba neexistuje. Poukázal na to, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že právo žalobcu na náhradu škody sa v zmysle ust. § 106 ods. 1 Obč. zák. premlčí za dva roky odo dňa, keď sa žalobca ako poškodený dozvie o škode (nielen o tom, že mu škoda vznikla, ale aj o tom, aký je jej rozsah) a tiež o tom, kto konkrétne za škodu zodpovedá. Žalobca viazal tento okamih (kedy sa poškodený dozvie o škode a kto za ňu zodpovedá) na právoplatnosť trestného rozkazu a žalovaný mal zas za to, že žalobca disponoval informáciou o zodpovednom subjekte už pri svojej výpovedi v rámci trestného konania dňa 10.09.2015 a osobu škodcu

poznal už deň po útoku 26.01.2015. Súd prvej inštancie vyhodnotil argumentáciu žalobcu za nesprávnu, keď s poukazom na judikatúru vysvetlil, že poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, hneď ako získa informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu, teda len čo získa vedomosť o skutkových okolnostiach rozhodujúcich pre vymedzenie zodpovedného subjektu. Nemusí ísť pritom o zistenie a istotu v bežnom slova zmysle, ale postačuje, aby skutkové okolnosti, ktorými poškodený disponuje, boli spôsobilé urobiť záver o tom, kto zodpovedá za škodu, ktorá mu vznikla. Ustálil, že rozhodujúcim je teda to, kedy sa o preukázateľne dozvedel o osobe škodcu, a nie či a kedy si utvoril právny záver o zodpovednosti určitej osoby. Deň právoplatnosti trestného rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o vine škodcu, sa bez všetkého nepovažuje za deň, kedy sa poškodený dozvedel o osobe škodu (NS ČR sp. zn. 25 Cdo 871/2002 zo dňa 30.09.2003). Mal za preukázané, že žalobca poznal osobu škodcu (žalovaného) hneď druhý deň po incidente pred barom.

6. Vysvetlil, že pri nárokoch na náhradu škody na zdraví sa jedná o samostatné nároky, pri ktorých plynie vlastná premlčacia doba, a preto sa nárokmi žalobcu zaoberal jednotlivo. S poukazom na to, že v prípade spočívania (dočasného zastavenia premlčacej doby) premlčacia doba neplynie, ale po jeho odpadnutí pokračuje, uviedol, že v posudzovanom prípade spočívala odo dňa 30.11.2015, kedy si žalobca uplatnil právo na náhradu škody v trestnom konaní, do 28.01.2016, kedy nadobudol právoplatnosť trestný rozkaz Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T 92/2015 zo dňa 28.12.2015, ktorým bol žalobca odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Vyvodil, že ku škode došlo zo dňa 23.01.2015 na 24.01.2015 a žalobca si uplatnil nárok na jej náhradu v trestnom konaní dňa 30.11.2015, teda v dvojročnej subjektívnej lehote podľa ust. § 106 ods. 1 Obč. zák., pričom najneskôr si nárok na náhradu škody žalobca uplatnil dňa 26.01.2018 a to podaním žaloby v civilnom konaní.

7. Pri nároku na stratu na zárobku počas PN vyhodnotil, že dvojročná subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť od okamihu, kedy sa dozvedel o výške škody, teda dňom, kedy mu sociálna poisťovňa vyplatila poslednú nemocenskú dávku. Z potvrdenia o výške vyplatených dávok zo dňa 23.03.2015 zistil, že nemocenské dávky boli žalobcovi vyplácané v období od 24.01.2015 do 22.03.2015. Vyvodil, že ak bola nemocenská dávka žalobcovi vyplatená najneskôr dňa 22.03.2015 (po končení jeho PN), tak začiatok premlčacej doby je datovaný najneskôr dňom 23.03.2015. V čase od 30.11.2015 (kedy si žalobca uplatnil právo na náhradu škody v trestnom konaní) do 28.01.2016 (kedy nadobudol právoplatnosť trestný rozkaz Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/92/2015) premlčacia doba podľa ust. § 112 Obč. zák. spočívala. Keďže žalobca podal žalobu dňa 26.01.2018, dospel k záveru, že nárok na náhradu škody za stratu na zárobku je premlčaný.

8. V rámci náhrady bolestného s poukazom na ust. § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z. vyhodnotil, že zdravotný stav žalobcu bolo možné považovať za ustálený dňom ukončenia jeho PN. Neprijal tak tvrdenie žalobcu, že tomu tak bolo až po uplynutí jedného roka od poškodenia zdravia. V tejto súvislosti vysvetlil, že uvedené by sa vzťahovalo na prípady, ak by v dôsledku trestného činu žalovaného došlo k takému poškodeniu zdravia žalobcu, ktoré by spôsobilo sťaženie jeho spoločenského uplatnenia. Zdôraznil, že zo žalobcom predloženého lekárskeho posudku vyplýva, že jeho zdravotný stav bol bodovaný a hodnotený len čo sa týka bolestného, takže k sťaženiu jeho spoločenského uplatnenia v dôsledku utrpených zranení nedošlo. V tejto súvislosti poukázal aj na závery znalca z odboru zdravotníctvo - farmácia Prof. MUDr. Jozefa Lohnerta CSc., ktorý v trestnom konaní vypracoval znalecký posudok č. 43/15, kde konštatoval, že priemerná a primeraná celková doba potrebného liečenia je cca 35 maximálne 42 dní. Znalec sa vyjadril aj k dĺžke PN žalobcu, ktorú považoval za neprimeranú zraneniu a biologicky nedôvodnú, keď mal za to, že (s veľkou pravdepodobnosťou) ak by liečenie prebiehalo konzervatívnym spôsobom, bolo by ku dňu vypracovania znaleckého posudku (10.03.2015) už ukončené. Znalec tiež uviedol, že žalobca nebol žiadnym závažným a podstatným spôsobom obmedzený v obvyklom spôsobe života, a že zranenie nezanechá žiadne trvalé následky hodnotené podľa zákona č. 437/2004 Z.z.. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v dôsledku spôsobeného úrazu bol žalobca PN od 24.01.2015 do 22.03.2015, pričom už dňa 23.03.2015 sa teda zdravotný stav žalobcu považoval za ustálený (už vtedy mal žalobca požiadať o vypracovanie lekárskeho posudku na bodové ohodnotenie jeho bolesti, na základe ktorého by bolo možné určiť výšku náhrady za bolesť). Posúdil, že dvojročná subjektívna premlčacia doba na náhradu za bolesť začala plynúť dňom ukončenia liečebného procesu, teda dňa 23.03.2015, pričom od 30.11.2015 do 28.01.2016 podľa ust. § 112 Obč. zák. spočívala. S poukazom na to, že žalobca podal žalobu dňa 26.01.2018, dospel k záveru, že jeho nárok na náhradu za bolesť je premlčaný. Argumentáciu žalobcu, že jeho zdravotný stav bol ustálený rok po skončení PN a to ku dňu 22.03.2016, považoval za nesprávnu, keď poukázal na to, že ani v

žalobcom predloženom lekárskom posudku nehodnotila lekárka A.. J. S. sťaženie jeho spoločenského uplatnenia, nakoľko predmetným úrazom nedošlo k takej ujme na zdraví žalobcu, ktorá by mala za následok sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

9. Ďalej poukázal na to, že žalobca si v žalobe uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú však nijakým spôsobom nešpecifikoval, neodôvodnil a ani nepreukázal, v čom by mala jeho nemajetková ujma spočívať. Súd prvej inštancie vyjadril názor, že je možné, aby ten, kto utrpel škodu na zdraví, požadoval aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže takýto záver vyplýva z ustálenej judikatúry. Konštatoval, že pri náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch je premlčacia doba stanovená v ust. § 101 Obč. zák. ako všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá začína plynúť dňom, kedy došlo k udalosti určujúcej začiatok jej plynutia. Uviedol, že v tomto prípade je o čosi zložitejšie určiť deň, kedy došlo k začiatku plynutia premlčacej doby. Zvažoval, že by sa mohlo jednať o deň 25.01.2015, kedy došlo k útoku žalovaného na žalobcu, a v takom prípade by premlčacia doba na uplatnenie si nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplynula dňa 25.01.2018 a uplatnený nárok by bol premlčaný, keďže k spočívaniu plynutia premlčacej doby nedošlo, pretože žalobca si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v rámci trestného konania neuplatnil (uplatnil si len zadosťučinenie). Zaujal však názor, že začiatok plynutia premlčacej doby nie je viazaný na škodovú udalosť a možno zaň považovať skôr deň, keď žalobca nastúpil po PN do práce (23.03.2015) a kedy mohol začať reálne pociťovať zmenu jeho doterajšieho stavu k horšiemu. Námietku premlčania vznesenú žalovaným vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy preto vyhodnotil za nedôvodnú.

10. S poukazom na ust. § 11 až 13 Obč. zák. podrobne vysvetlil obsah práva na ochranu osobnosti, čo je možné považovať za zásah do tohto práva, pojem nemajetkovej ujmy a podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (jedine v prípade, ak je nemateriálna forma satisfakcie nedostatočná). Zdôraznil, že pri náhrade nemajetkovej ujmy musí byť preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 Obč. zák., a to najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v spoločnosti. Vysvetlil, že pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú stanovené dve kritéria, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Uviedol, že žalobca počas konania poukazoval na to, že v čase útoku pracoval v poker klube a po skončení PN a po nástupe do práce v podvedomí trpelo, či sa nemôže zopakovať podobná udalosť. Tvrdil, že jeho ruka nebola po úraze v takej istej kondícii ako predtým, v dôsledku čoho utrpelo jeho sebavedomie a jeho pracovná povesť, keďže mu bolo odmietnuté pokračovať v práci v takom rozsahu, ako pred úrazom, čo znášal veľmi zle. Na základe toho a vnútorného prežívania negatívnych dopadov úrazu sa rozhodol hľadať si prácu inde, nebol však úspešný, čo ho vrhlo do ešte väčšej depresie a rozhodol sa odísť do zahraničia. Tvrdil, že mu škoda na zdraví spôsobila veľké fyzické a psychické ťažkosti v jeho osobnom živote. Predložil čestné vyhlásenie svojho kamaráta Richarda Fornera, ktorý v tomto uviedol, že bol svedkom ťažkých chvíľ, ktoré žalobca po utrpenom zranení prežíval, že žalobcu sprevádzali depresie, ktoré ho nakoniec donútili odcestovať zo Slovenska a hľadať si pracovné príležitosti v Anglicku.

11. Súd prvej inštancie vyjadril názor, že k zásahu do osobnostného práva žalobcu na zdravie a telesnú integritu došlo fyzickým útokom žalovaného, o čom svedčí trestný spis aj lekárske správy. Následky však súvisia len s tým, že v období od 24.01.2015 do 22.03.2015 bol žalobca PN. Poukázal na to, že nebolo konštatované, že by došlo k sťaženiu spoločenského uplatnenia žalobcu a teda zranenia, ktoré mu spôsobil žalovaný, nezanechali žiadne následky („závažnosť vzniknutej ujmy“). Posúdiac okolnosti daného poškodenia zdravia žalobcu a dopad tejto udalosti na súkromný a rodinný život žalobcu dospel potom k záveru, že uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je v celom rozsahu nedôvodný a preto peňažná satisfakcia neprichádza do úvahy. Vyhodnotil, že žalobca svoje tvrdenia, že jeho ruka už nie je ako predtým, a že mal v súvislosti s útokom a poškodením zdravia psychické problémy, nijakým spôsobom nepreukázal. Mal tiež za to, že morálne zadosťučinenie zo strany žalovaného by bolo v danom prípade postačujúce. Zdôraznil, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je vyhradené pre tie prípady, keď intenzita zásahu do súkromného a rodinného života dotknutej osoby je značná a nenapraviteľná, napr. v prípade smrti blízkej osoby, vážneho alebo pretrvávajúceho narušenia rodinných väzieb, alebo v prípade vážnych doživotných následkov. V danom prípade však došlo len k prechodnému vplyvu útoku na súkromný život žalobcu, ktorý nebol dlhodobejšie obmedzený v pracovnej oblasti a po čase sa vrátil k svojim pracovným aktivitám. Uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd priznať len vtedy, ak má dostatočne preukázané, že došlo ku skutočnému zníženiu dôstojnosti, vážnosti alebo postavenia poškodeného v spoločnosti, ktoré navyše musí mať značnú intenzitu. Dospel

potom k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že konaním žalovaného mu vznikla nemajetková ujma, ktorú požadoval uhradiť vo výške 2.000 eur. Jeho tvrdenia o jeho psychickom stave ako aj predložené čestné vyhlásenie totiž nepreukazujú, že by došlo k takému závažnému zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktoré by odôvodňovalo priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

12. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože sa v priebehu konania vyjadril, že sa v jeho prípade jedná o právne zastúpenie pro bono, a že si nárok na náhradu trov konania v prípade svojho úspechu v spore neuplatňuje.

13. Proti tomuto rozsudku (podľa obsahu odvolania proti jeho zamietajúcej časti) podal žalobca včas odvolanie a žiadal rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Namietal (s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.), že počas konania tesne pred rozhodnutím prišlo k zmene zákonného sudcu. V tejto súvislosti mal za to, že celé konanie vrátane jeho výpovede ako poškodeného aj jeho správanie a emócie, ktoré popisoval v rámci jeho vnútorného prežívania, keď hovoril o udalosti, ktorá sa mu stala, pomáhajú vytvárať zákonnému sudcovi právny názor a ucelený obraz na celý spor, a preto je toho názoru, že zmena zákonného sudcu po vykonanom dokazovaní a tesne pred vynesením rozsudku má vplyv na nesprávne rozhodnutie, konkrétne na nesprávne právne posúdenie preukázania nemajetkovej ujmy. Poukázal na vlastnú výpoveď ako aj na obsah čestného vyhlásenia jeho kamaráta, ktorý bol svedkom v trestnom konaní a od začiatku incidentu bol pri ňom a videl ako sa vyvíja jeho duševný stav a čo prežíval. Poukázal aj na skutočnosť, že opustil svoju rodinu a odišiel zo Slovenska, čo považoval za veľký zásah do jeho života a neľahké rozhodnutie svedčiace o hlbokom zasiahnutí jeho psychiky, ako aj na to, že sa na Slovensku po napadnutí necítil bezpečne, prepadli ho depresie a strach, tiež aj na skutočnosť, že žalovaný o ňom rozširoval nepravdivé a hanlivé informácie, ktoré znižovali jeho dôstojnosť. Preto záver súdu prvej inštancie o tom, že jeho nárok na nemajetkovú ujmu nebol dostatočne preukázaný, považoval za nedôvodný a neopodstatnený. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie naplnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., pretože odmietol vypočuť znalca prof. Lohnera, ktorý vyhotovil znalecký posudok v trestnom konaní, a zároveň aj tým, že zamietol návrh na vypracovanie znaleckého posudku ohľadom skutočnosti, kedy bol ustálený jeho zdravotný stav. Mal za to, že znalec by mohol s odstupom času objasniť, kedy je možné určiť ustálený zdravotný stav, aké je finančné ohodnotenie vzniknutého zranenia, ako aj otázku liečby. Tým, že súd prvej inštancie tento dôkaz zamietol naplnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že poškodený sa dozvie o tom, kto zodpovedá za škodu, hneď ako získa informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu a uviedol, že pri úvahe kedy sa poškodený dozvedel o škode treba vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode a nie len z jeho predpokladanej vedomosti o škode. Podotkol, že ak nárok na náhradu škody tvorí neoddeliteľný celok, premlčacia doba začína plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode, pričom ďalšou podmienkou je vedomosť poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá a zdôraznil, že obe podmienky sú súčasne podmienkami na to, aby poškodený mohol právo na náhradu škody uplatniť na súde a až od tohto momentu môže plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba. Mal za to, že sa nemohol dozvedieť o zodpovednom subjekte a ani o vzniku nemajetkovej ujmy určitého druhu a rozsahu, ktorú možno vyjadriť v peniazoch, v deň protiprávneho úkonu. Zdôraznil, že sa o tom, kto mu spôsobil škodu, dozvedel až právoplatným trestným rozkazom, a súdu prvej inštancie vytkol, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. S názorom súdu prvej inštancie o tom, že lehota na uplatnenie nároku na stratu na zárobku začína plynúť nasledujúci deň po skončení PN sa nestotožnil, keď zastával názor, že strata na zárobku bezprostredne súvisí s ustálením jeho zdravotného stavu a ten skôr ako po jednom roku od vzniku ujmy na zdraví nie je možné určiť, a teda ihneď po PN nie je možné jednoznačne vyčíslieť stratu na zárobku. Mal za to, že subjektívna premlčacia doba mu začala plynúť až 23.03.2016 (rok po vyplatení PN) a teda jeho nárok premlčaným nie je. Ani nárok na náhradu za bolestné nepovažoval za premlčaný, keď aj v tomto prípade uviedol, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť momentom, kedy sa zdravotný stav poškodeného dá považovať za ustálený. Nestotožnil sa teda s tým, že tomu tak je po skončení PN. Opätovne argumentoval, že jeho zdravotný stav je možné považovať za ustálený rok po skončení PN a žalobu teda podal včas. Záverom dodal, že na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že nárok na náhradu škody si uplatnil v primeranej dobe, kedy sa mohol dozvedieť všetky relevantné skutočnosti pre posúdenie uplatňovaného nároku.

14. Žalovaný navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť. Tvrdenie žalobcu, že zmena zákonného sudcu (z organizačných dôvodov) mala vplyv

na posudzovanie jeho údajnej nemajetkovej ujmy, mal za nepravdivé, pretože obe sudkyne vyjadrili rovnaký právny názor na žalované nároky. V tejto súvislosti podrobne uviedol priebeh sporu a poukázal na právny názor sudkyne Belašičovej, ktorá už počas konania žalobcu oboznámila s tým, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy musí preukázať a nie je možné mu ho priznať len na základe jeho tvrdenia. Uviedol, že sudkyňa JQ.. I. (po zmene zákonného sudcu) dala žalobcovi dostatočný priestor, aby preukázal dôvodnosť nároku na náhradu údajnej nemajetkovej ujmy, avšak žalobca tento priestor nevyužil rovnako ako ho nevyužil pri predsedajúcej sudkyňi JUDr. Belašičovej, ktorá ho na to opakovane vyzývala. V súvislosti s náhradou nemajetkovej ujmy žalovaný vo svojom vyjadrení zhrnul viaceré skutočnosti, na ktoré v konaní opakovane poukazoval a to najmä, že žalobca si v rámci trestného konania náhradu nemajetkovej ujmy neuplatnil a pri záverečnom preštudovaní spisu (10 mesiacov od incidentu) od neho požadoval iba zadosťučinenie, realizujúce sa formou ospravedlnenia, ďalej poukázal na zlú povest' žalobcu v čase incidentu aj po ňom, na okolnosti, za ktorých došlo ku škode žalobcu (keď bolo preukázané, že žalobcu napadol po tom, čo tento obťažoval jeho priateľku), na skutočnosť, že útok na žalovaného sa nijako nepriaznivo neprejavil na jeho pracovnom ani osobnom živote a po skončení PN pokračoval na predošlej pracovnej pozícii, ako aj na judikatúru súdov (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 15/2003). Zdôraznil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, pretože nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nijako nepreukázal. Rozhodnutie súdu o odmietnutí výsluchu prof. MUDr. Lohnerta považoval za správne, keď poukázal na to, že v zmysle platnej legislatívy sa nárok na náhradu za bolesť uplatňuje na základe písomného znaleckého posudku, ktorý obsahuje tzv. obodovanie zranení a nie na základe výsluchu znalca ako to navrhoval žalobca. K námietke žalobcu, týkajúcej sa nesprávneho posúdenia začiatku plynutia premičania zo strany súdu, upriamil pozornosť na početnú judikatúru súdov (napr. rozsudok NS NR 1 Cdo 82/2009 zo dňa 28.05.2010), pričom v tejto súvislosti zdôraznil, že nárok na náhradu za stratu na zárobku mohol žalobca objektívne finančne určiť deň po vyplatení poslednej nemocenskej dávky (od 23.03.2015), nárok na náhradu za bolesť mohol žalobca objektívne určiť hneď ako bol jeho zdravotný stav ustálený (23.03.2015) a k nemajetkovej ujme uviedol, že otázka premičacej doby je bezvýznamná, pretože v danom prípade nikdy nedošlo k nemajetkovej ujme. Zotrvával na názore, že nárok žalobcu na náhradu za stratu na zárobku ako aj nárok na náhradu za bolesť je premičaný a stotožnil sa s argumentáciou súdu v rámci odôvodnenia rozsudku.

15. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného zotrval na odvolaní. Tvrdenie žalovaného, že útok na žalobcu nezanechal žiaden negatívny dopad označil za účelové. Poukázal na to, že prácu ktorú vykonával, rodinu a zázemie opustil a odišiel do cudzej krajiny. Zdôraznil, že veľmi ťažko prežíval situáciu vzniknutú po úraze, pretože do pôvodného zamestnania sa vrátiť nechcel, bál sa útoku na svoju osobu a necítil sa v Pezinku, kde žil, bezpečne. Uviedol, že celé konanie aj predbežné prejednanie obžaloby (zrejme mal na mysli žaloby - pozn. odvolacieho súdu) prebehlo pred sudkyňou Belašičovou, ktorá mohla po na pojednávaníach sledovať reakcie, emócie a výpovede oboch strán a vytvárala si tak priebežne svoj právny názor. Nový zákonný sudca na prvom pojednávaní v predmetnej veci nevyslovil názor o tom, čo považoval za sporné a čo naopak za preukázané, čím mu uprel právo na spravodlivý súdny proces, keďže v rámci vyslovenia sporných skutočností novým sudcom mohol zabezpečiť ďalšie dôkazy. Tvrdenie žalovaného v časti odmietnutia výsluchu znalca prof. MUDr. Lohnerta považoval za procesné pochybenie, nakoľko v znaleckom posudku absentovalo bodové hodnotenie jeho zranenia, pričom znalec sa mohol vyjadriť k otázke kedy došlo k ustáleniu jeho zdravotného stavu.

16. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

17. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

18. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska

procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie (po čiastočnom zastavení konania pre späťvzatie) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovaného domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy (ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku zranení utrpených pri napadnutí žalovaným), a to v časti žalovaných nárokov na náhradu škody titulom straty na zárobku počas PN a bolestného pre premlčanie uplatnených nárokov a pri požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch pre nedôvodnosť žaloby v časti tohto nároku.

20. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie jednak z hľadiska posúdenia, či žalobca uplatnil svoje jednotlivé nároky na súde včas, ako aj ohľadom ním uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výsledky dokazovania aj náležite v súlade s ust. § 191 C.s.p. zhodnotil a na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy. Z vykonaného dokazovania vyvodil tiež správny právny záver o premlčaní žalobcom uplatnených nárokov na náhradu škody titulom straty na zárobku počas PN a bolestného a nepreukázaní dôvodnosti jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Na námietku premlčania vznesenú žalovaným sa podrobne sa zaoberal argumentáciou oboch sporových strán, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Rovnako podrobne sa zaoberal aj tvrdeniami sporových strán vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery odôvodnil logicky a vysvetľujúcim spôsobom. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V skutkových zisteniach tiež neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj vyhodnotil. Zistený skutkový stav následne súd prvej inštancie správne právne posúdil, keď aplikoval príslušné právne predpisy, ktoré aj správne vyložil a z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa pri právnom posúdení veci spravoval.

21. Dospel k správne právnemu záveru o premlčaní nárokov žalobcu na náhradu škody na zdraví, spočívajúcej v strate na zárobku počas PN a v bolestnom, spôsobenej mu trestným činom žalovaného, keď správne aplikoval a aj vyložil ust. § 106 ods. 1 Obč. zák., podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá. Bolo preukázané a niet žiadnych pochyb o tom, že žalobca mal vedomosť, že mu škodu na zdraví spôsobil žalovaný, už deň po uvedenom incidente, keďže takto sám vypovedal v trestnom konaní. Medzi stranami nebolo sporné, že k fyzickému útoku žalovaného na žalobcu, v dôsledku ktorého žalobca utrpel opísané zranenia, došlo zo dňa 23.01.2015 na 24.01.2015, a rovnako nebolo sporné, že v dôsledku spôsobených zranení bol žalobca od 24.01.2015 do 22.03.2015 práceneschopný, a že mu sociálna poisťovňa vyplatila za obdobie od 24.01.2015 do 22.03.2015 nemocenské dávky, čo bolo preukázané potvrdením o výške vyplatených dávok zo dňa 23.03.2015. Z lekárskeho posudku, ktorý v konaní predložil žalobca, tiež vyplynulo, že jeho zdravotný stav bol bodovaný a hodnotený len čo sa týka bolestného, takže v dôsledku utrpených zranení k sťaženiu jeho spoločenského uplatnenia nedošlo. Napokon, aj znalec, ktorý vypracoval znalecký posudok v trestnom konaní, konštatoval, že primeraná celková doba potrebného liečenia zranení žalobcu je cca 35 maximálne 42 dní, a že žalobca nebol žiadnym závažným a podstatným spôsobom obmedzený v obvyklom spôsobe života a jeho zranenie nezanechá žiadne trvalé následky. Súd prvej inštancie potom správne vyhodnotil, že zdravotný stav žalobcu bolo možné považovať za ustálený dňom ukončenia jeho PN (22.03.2015). Správne tiež posúdil, že všetky predpoklady na úspešné uplatnenie si nárokov na náhradu škody na zdraví, spočívajúcich v strate na zárobku počas PN a v bolestnom, boli naplnené dňom po skončení PN žalobcu, teda dňom 23.03.2015. Dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu straty na zárobku počas PN začala plynúť dňom 23.03.2015, keďže posledná dávka nemocenského bola žalobcovi vyplatená 22.03.2015. Dvojročná subjektívna premlčacia doba na náhradu za bolesť začala plynúť dňa 23.03.2015, pretože dňa 22.03.2015 bol liečebný proces žalobcu ukončený. Súd prvej inštancie správne ustálil, že premlčacia doba v čase od 30.11.2015 do 28.01.2016 spočívala (§ 112 Obč. zák.). Z uvedeného správne vyvodil, že ak žalobca podal žalobu na súd dňa 26.01.2018, urobil tak po uplynutí dvojročnej premlčacej doby. Ak potom prihliadajúc na žalovaným dôvodne vznesenú námietku premlčania žalobcom uplatnené nároky na náhradu straty na zárobku počas PN a na bolestné zamietol, rozhodol správne. Rovnako správny je aj jeho záver, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu

nemajetkovej ujmy je v celom rozsahu nedôvodný, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia, že konaním žalovaného došlo k takému závažnému zásahu do jeho osobnostných práv, ktoré by odôvodňovalo priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Preto, ak žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol, je jeho rozhodnutie správne.

22. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie bol vo svojej argumentácii presvedčivý a všetky jeho argumenty podporujú príslušný záver o premlčaní žalobcom uplatnených nárokov na náhradu škody na zdraví a o nedôvodnosti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rozhodnutie je tiež logické, keď premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť pochopiteľné, prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

23. Z odvolania žalobcu odvolací súd zistil, že žalobca nesúhlasil so záverom, že nárok na náhradu straty na zárobku počas PN a na bolestné uplatnil na súde po márnom uplynutí premlčacej doby, keď mal za to, že tieto nároky nie sú premlčané, pričom zopakoval svoje argumenty, ktoré prezentoval už v základnom konaní. V tejto súvislosti zotrval na názore, že o tom, kto mu spôsobil škodu, sa dozvedel až právoplatným trestným rozkazom. Mal tiež za to, že subjektívna premlčacia doba mu začala plynúť pri oboch nárokoch až momentom, kedy bolo možné považovať jeho zdravotný stav za ustálený, teda až po uplynutí jedného roku od skončenia jeho PN. Odvolací súd vyhodnotil, že tieto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záveru súdu prvej inštancie o premlčaní týchto žalobou uplatnených nárokov, keď sú navyš len zopakovaním argumentácie žalobcu, s ktorou sa vysporiadal už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Námietkou žalobcu, že sa nemohol dozvedieť o zodpovednom subjekte a ani o vzniku nemajetkovej ujmy, ktorú možno vyjadriť v peniazoch, v deň protiprávneho úkonu, sa odvolací súd nezaoberal, pretože táto námietka nereflektuje na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý predsa tento žalobcom uplatnený nárok nezamietol pre premlčanie a riadne ho prejednal.

24. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti odvolací súd uvádza, že premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého možno súdnu vymáhateľnosť nároku odvrátiť námietkou. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať. Takáto situácia nastala aj v prejednávanej veci, keď si žalobca uplatnil svoje nároky voči žalovanému žalobou na súde oneskorene, po uplynutí premlčacej doby, pričom žalovaný vzniesol námietku premlčania. Ak žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody na zdraví (strata na zárobku počas PN a bolestné), spôsobenej mu žalovaným, na súde až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, jeho právo sa premlčalo (je namieste konštatovať, že konal v rozpore so zásadou, že práva patria iba bdelym) a súd prvej inštancie nemohol jeho žalobe v tejto časti vyhovieť. Ak žalobu žalobcu v tejto časti bez potreby vykonávania ďalších dôkazov pre premlčanie zamietol, rozhodol správne.

25. Záver súdu prvej inštancie, že vykonaným dokazovaním, a to výpoveďou samotného žalobcu v trestnom konaní, bolo preukázané, že žalobca poznal osobu škodcu (žalovaného) deň po incidente pred barom, je správny, riadne odôvodnený a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že z hľadiska začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa znalosť poškodeného (žalobcu) o osobe škodcu (v tomto prípade žalovaného) viaže k okamihu, kedy získal informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba je za škodu zodpovedná, tento okamih spravidla nemožno stotožniť s dátumom právoplatnosti trestného rozkazu, ktorým bol škodca odsúdený za trestný čin, ktorým škodu spôsobil. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na už ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít (napr. R 38/75, NS SR sp. zn. 1Cdo 43/2010, sp. zn. 1 Cdo 82/2009, NS ČR sp. zn. 25Cdo 519/2002,

25Cdo 871/2002). Tvrdenie žalobcu, že sa o tom, kto mu spôsobil škodu, dozvedel až právoplatnosťou trestného rozkazu, na základe čoho namietal nesprávne právne posúdenie veci, potom nemohlo obstať.

26. Rovnako nemohla obstať ani odvolacia námietka žalobcu, že mu subjektívna premlčacia doba pri nárokoch na náhradu za stratu na zárobku počas PN a na bolestné začala plynúť až po uplynutí jedného roku od skončenia jeho PN, keďže až vtedy bolo možné považovať jeho zdravotný stav za ustálený. Z tejto argumentácie žalobcu nadobudol odvolací súd dojem, že žalobca si zrejme zamieňa jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví, keďže jeho názory vychádzajú z judikatúry, ktorá sa týka nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, kde sa premlčacia doba spája s ustálením zdravotného stavu a teda v zmysle ust. § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z. s možnosťou vyhotoviť lekársky posudok spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví. V tomto konaní však žalobca ani len netvrdil, že by došlo k sťaženiu jeho spoločenského uplatnenia, nárok na takúto náhradu ani žalobou neuplatnil, pričom z v konaní produkovaných dôkazov takýto nárok ani nevyplýva. I keď sú aj náhrada za bolesť ako aj náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia upravené v zákone č. 437/2004 Z.z., ide o samostatné nároky na náhradu škody, pri ktorých beží vlastná premlčacia doba. Odškodnenie bolesti sa totiž poskytuje za bolesť spôsobenú škodou na zdraví, jej liečením alebo odstraňovaním jej následkov (čo je aj prípad prejednávanej veci), pričom náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje za trvalé následky vyvolané škodu na zdraví, ktoré nepriaznivo ovplyvňujú možnosti poškodeného uplatniť sa v ďalšom živote a v spoločnosti (o takúto náhradu v danej veci nejde).

27. V posudzovanej veci nebolo sporné, že žalobca utrpel v noci zo dňa 23.01.2015 na 24.01.2015 v dôsledku fyzického útoku žalovaného zranenia, ktoré si vyžiadali dobu liečenia od 24.01.2015 do 22.03.2015, kedy bol žalobca aj práceneschopný. Zo znaleckého posudku vypracovaného prof. MUDr. Lohnertom v trestnom konaní vyplynulo, že priemerná a primeraná celková doba potrebného liečenia je cca 35 maximálne 42 dní, že dĺžka PN žalobcu je podľa znalca zraneniu neprimeraná a biologicky nedôvodná, a tiež, že zranenie nezanechá žiadne trvalé následky hodnotené podľa zákona č. 437/2004 Z.z.. Rovnako, aj z lekárskeho posudku A. S. zo dňa 25.05.2018, ktorý predložil žalobca, vyplýva, že k sťaženiu spoločenského uplatnenia žalobcu nedošlo, keďže lekárka žiadne body za sťaženie spoločenského uplatnenia nepridelila. Za bolesť žalobcovi priznala 100 bodov (bez zvýšenia). Z tohto lekárskeho posudku z časti hodnotenia bolestného je tiež nepochybné, že lekárka stanovila ukončenie liečenia dňom 22.03.2015. Žiadne ďalšie liečenie už neprebíhalo a žalobca to ani netvrdil. Ak potom súd prvej inštancie dospel z uvedených dôkazov k záveru, že k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu pri bolestnom došlo ukončením jeho liečebného procesu, vyhodnotil vykonané dôkazy správne a odvolací súd s jeho záverom súhlasí. Právo na náhradu škody na zdraví sa v zmysle ust. § 106 Obč. zák. premlčí v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe, začiatok plynutia ktorej sa viaže na vedomosť žalobcu o vzniku škody a na jeho vedomosť o zodpovednej osobe. Pre správne posúdenie nároku na náhradu bolestného je potom rozhodujúcou skutočnosťou zistenie, kedy bola žalobcovi bolesť spôsobená, pretože lekársky posudok len deklaruje ním vytrpenú bolesť a túto bodovo hodnotí. Podstatným momentom je samotné utrpenie zranení, vykonanie operácie (kedy žalobca bez pochyby vytrpel bolesť) a liečenie bolestivých zranení. Niet tiež žiadnych pochyb o tom, že žalobca už počas liečenia vedel o škode na zdraví a aj o tom, kto mu túto škodu spôsobil a kto teda za ňu zodpovedá. Preto už po skončení liečebného procesu a ustálení zdravotného stavu pre účely hodnotenia bolestného (22.03.2015) mohol žiadať o vyhotovenie lekárskeho posudku za účelom zistenia výšky škody za vytrpenú bolesť (§ 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z.). Týmto momentom mu začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku na bolestné. Ak potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie náhrady za bolesť začala žalobcovi plynúť dňom po ukončení liečebného procesu, teda dňom 23.03.2015, a že žalobca si dňa 26.01.2018 žalobou uplatnil (aj pri zohľadnení spočívania premlčacej doby podľa ust. § 112 Obč. zák.) premlčaný nárok, sú jeho závery správne. Preto, ak prihliadnuc na žalovaným vznesenú námietku premlčania žalobcom uplatnený nárok na náhradu za bolesť pre premlčanie zamietol, rozhodol správne a odvolací súd s jeho rozhodnutím súhlasí (napokon, jeho rozhodnutie je aj v súlade s judikatúrou najvyšších súdnych autorít napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 305/2008). Považuje tiež za potrebné uviesť, že rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 3Co 181/2012, na ktoré žalobca v odvolaní odkázal na podporu svojich tvrdení, deklaruje začiatok plynutia dvojročnej premlčacej doby práve vo vzťahu k nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia, a teda s posudzovanou vecou nesúvisí. Vzhľadom na vyššie uvedené je tiež zrejmé, že súd prvej inštancie v žiadnom prípade nepochybil, ak nevykonal výsluch znalca prof. MUDr. Lohnerta (ktorý navyiac v čase sporu zomrel) a zamietol návrh na vypracovanie znaleckého posudku k otázke kedy bol zdravotný stav žalobcu ustálený, pretože žalobcom predložené a súdom vykonané dôkazy boli dostatočné na zistenie

rozhodujúcich skutočností a prijatie (správnych) skutkových a právnych záverov a vykonanie ďalšieho dokazovania by bolo nadbytočné a nehospodárne. Napokon, odvolací súd už len pripomína, že súd nie je pri vykonávaní dokazovania viazaný návrhmi strán a nie je ani povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy.

28. Argumentáciu žalobcu v odvolaní, že premlčacia doba pre uplatnenie nároku za stratu na zárobku počas PN mu začala plynúť až jeden rok po ukončení jeho práceneschopnosti (kedy bol jeho zdravotný stav ustálený), vyhodnotil odvolací súd za nesprávnu a vôbec nezohľadňujúcu znenie ust. § 106 Obč. zák.. Súd prvej inštancie posúdil začiatok plynutia premlčacej doby správne a svoje závery o premlčaní tohto nároku aj vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, preto odvolací súd na odôvodnenie jeho rozhodnutia, s ktorým sa stotožňuje, odkazuje. Nad rámec správneho odôvodnenia súdu prvej inštancie považuje za potrebné poukázať už len na to, že súdna prax je v posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby pre uplatnenie nároku za stratu na zárobku počas PN dávno ustálená. V posudzovanej veci bol žalobca práceneschopný od 24.01.2015 do 22.03.2015 a sociálna poisťovňa mu za toto obdobie vyplatila nemocenské dávky vo výške uvedenej v jej potvrdení zo dňa 23.03.2015. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca už počas liečenia vedel o škode na zdraví a aj o tom, kto mu túto škodu spôsobil a kto teda za ňu zodpovedá. Keďže posledná dávka nemocenského bola žalobcovi vyplatená dňa 22.03.2015, dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu straty na zárobku počas trvania PN mu začala plynúť dňom 23.03.2015, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 v spojení s § 106 Obč. zák.). Tento záver je v súlade s už ustálenou judikatúrou, podľa ktorej sa poškodený (v našom prípade žalobca) o výške škody spočívajúcej v strate na zárobku počas PN dozvie v okamihu, kedy mu bola vyplatená posledná dávka nemocenského, a kedy môže stratu na zárobku bližšie špecifikovať (napr. rozsudok NS ČSR sp. zn. 1Cz 10/72, publikovaný v Sborníku stanovisek, zpráv a rozhodování soudů a soudních rozhodnutí Nejvyšších soudů z let 1970-1983, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 1089/2006 a iné). Niet potom žiadnych pochyb o tom, že aj tento nárok žalobcu bol v čase jeho uplatnenia na súde dňa 26.01.2018 aj pri zohľadnení spočívania premlčacej doby podľa ust. § 112 Obč. zák. premlčaný. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania, nemohol súd prvej inštancie žalobcovi premlčané právo priznať (§ 100 ods. 1 Obč. zák.).

29. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch, pretože len jeho tvrdeniami (o jeho psychickom stave) a čestným vyhlásením jeho kamaráta nebolo preukázané, že by došlo k takému závažnému zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie nárok žalobcu správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 11 až § 13 Obč. zák., tieto ustanovenia aj správne vyložil a dôvody pre ktoré nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch žalobcovi nepriznal aj náležitým spôsobom a veľmi podrobne odôvodnil, tak ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti v celom rozsahu stotožňuje, odkazuje naň a nepovažuje za potrebné správne dôvody súdu prvej inštancie opakovať. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie potom už len uvádza, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. priznať len vtedy, ak by sa nemateriálne zadostučinenie, teda morálna satisfakcia nezdała postačujúca. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ust. § 11 Obč. zák. je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu, opodstatňujú len nemateriálnu satisfakciu, alebo opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (teda materiálnej satisfakcie) je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy, ako aj správne vysvetlil už súd prvej inštancie. Za závažnú ujmu treba podľa už ustálenej judikatúry považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Súd prvej inštancie sa z uvedeného hľadiska aj veľmi podrobne ujmu žalobcu zaoberal, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel aj k správne záveru, že konaním žalovaného došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý však z objektívneho hľadiska nespôsobil u žalobcu značnú ujmu, čo by odôvodňovalo priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. S jeho záverom, že v posudzovanej veci vzhľadom na (preukázanú) povahu ujmy žalobcu a jej závažnosť by bolo nemateriálne zadostučinenie postačujúce, odvolací súd súhlasí, pretože, ako

správne vyhodnotil už súd prvej inštancie, žalobca neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia a nepreukázal, že došlo k takému závažnému zásahu do jeho osobnostných práv, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

30. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti (skutkové či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť správne závery súdu prvej inštancie v tejto časti. V odvolaní len zopakoval rovnaké argumenty, ktoré prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne a dostatočne vysporiadal. V odôvodnení svojho rozsudku sa zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie a rozhodnutie veci v časti žalobcom uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch podstatné, a dospel pri tom k správnej závere, že žalobcovi sa jeho tvrdenia o takej závažnosti ujmy, ktorá by odôvodňovala materiálnu satisfakciu, preukázať nepodarilo. Súd prvej inštancie všetky svoje závery aj riadne zdôvodnil. Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, keď mal na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva to, čo tvrdí on, a že nárok na nemajetkovú ujmu preukázal. Mal tiež za to, že zmena zákonného sudcu mala vplyv na nesprávne právne posúdenie preukázania nemajetkovej ujmy. Odvolací súd vyhodnotil tieto odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že súd prvej inštancie rozhodol na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán, keď následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 C.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa všetkými týmito hľadiskami a zásadami riadil. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorému súd dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú. Ako už bolo uvedené vyššie, odôvodnenie napadnutého rozsudku je v časti zdôvodnenia zamietnutia nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu v peniazoch vyčerpávajúce, logické a pochopiteľné i pre laika. Odvolací súd sa s vyhodnotením produkovaných dôkazov súdom prvej inštancie stotožnil a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval.

31. S poukazom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Odvolací súd nemá o správnosti jeho záverov pochybnosti, keďže sú dostatočne odôvodnené a logické, založené na riadne vykonanom dokazovaní, správnom hodnotení dôkazov a správnom právnom posúdení veci. Odvolací súd tiež pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany na to, aby sa súd stotožnil s jej tvrdeniami a právnymi názormi, návrhmi na vykonanie dôkazov alebo hodnotením dôkazov, a obsahom práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo strany na rozhodnutie v súlade s jej právnym názorom resp. právo na úspech v konaní.

32. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nárok na ich náhradu nepriznal, pretože si náhradu trov neuplatnil (právne zastúpenie pro bono).

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).